



ЗАКОН УКРАЇНИ

Про хміль та хмелепродукти

Цей Закон регулює правові та організаційні відносини у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, пов'язані з веденням хмелярства, здійсненням переробки хмелю, виробництва та реалізації хмелепродуктів, а також встановлює особливості сертифікації хмелю та хмелепродуктів, їх імпорту та особливості контролю якості хмелю та хмелепродуктів, розміщених на ринку.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

- 1) атестат еквівалентності – виданий іноземним органом сертифікації документ у паперовій або електронній формі, що підтверджує відповідність хмелю (хмелепродуктів) стандартам якості, еквівалентним стандартам, визначеним законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 2) видозмінений хмелепродукт – продукт переробки хмелю, який не містить альфа-кислот у незмінному стані;
- 3) виробник хмелепродуктів – суб'єкт господарювання (юридична особа або фізична особа – підприємець), що провадить діяльність з переробки хмелю та виробництва хмелепродуктів;
- 4) виробник хмелю – суб'єкт господарювання (юридична особа або фізична особа – підприємець), що провадить діяльність з вирощування, підготовки, зберігання або реалізації хмелю. Виробник хмелю може бути виробником хмелепродуктів;
- 5) гранула хмелю – дрібна щільна грудочка кулястої циліндричної чи прямокутної форми, вироблена з подрібнених шишок хмелю;

6) екстракт хмелю – хмелепродукт, одержаний шляхом виділення концентрату із шишок або гранул хмелю;

7) закритий операційний цикл – процес підготовки або переробки хмелю (хмелепродуктів), що здійснюється під спостереженням працівників сертифікаційного центру у спосіб, що унеможливує додавання або вилучення додаткового обсягу хмелю (хмелепродукту) під час такого циклу. Закритий операційний цикл починається з відкриття опечатаної упаковки непідготовленого або підготовленого хмелю, який необхідно підготувати або переробити, або хмелепродукту, який підлягає переробці, та закінчується опечатуванням упаковки, в якій міститься підготовлений хміль або хмелепродукт;

8) змішаний хмелепродукт – суміш двох або більше хмелепродуктів із різних партій;

9) ізомеризований хмелепродукт – видозмінений хмелепродукт, у якому альфа-кислоти майже повністю ізомеризовані;

10) іноземний орган сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів – підприємство, установа, організація чи їхній відокремлений підрозділ, що має право видавати сертифікати на хміль (хмелепродукти) або атестати еквівалентності відповідно до вимог законодавства іноземної держави, які внесені до Переліку іноземних органів сертифікації;

11) компетентний орган – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах безпечності та окремих показників якості харчових продуктів, карантину та захисту рослин;

12) концентрований порошок хмелю – хмелепродукт, отриманий шляхом дії розчинника на порошок хмелю;

13) маркування хмелю (хмелепродукту) – слова, опис, знак для товарів і послуг (торговельна марка), графічне зображення або символ, що розміщуються на упаковці, етикетці (стікері), а за відсутності упаковки – у документі чи повідомленні, що супроводжує хміль (хмелепродукт), та дає змогу ідентифікувати його;

14) невидозмінений хмелепродукт – продукт переробки хмелю, в якому альфа-кислоти та інші компоненти хмелю перебувають у незмінній формі (незміненому стані);

15) непідготовлений хміль – свіжозібраний хміль, попередньо висушений і запакований;

16) партія хмелю (хмелепродукту) – кількість упаковок хмелю (хмелепродуктів) з однаковими характеристиками, одночасно поданих для сертифікації одним виробником хмелю (хмелепродуктів);

17) перелік районів вирощування хмелю – перелік адміністративно-територіальних одиниць, у межах яких може вирощуватися хміль, який затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує

формування та реалізує державну аграрну політику, для цілей сертифікації хмелю (хмелепродуктів);

18) переробка хмелю – виробництво хмелепродуктів із шишок хмелю для подальшого використання;

19) підготовка хмелю – сукупність процесів, що включають вентиляцію шишок хмелю перед сушінням, сушіння, відлежування (кондиціювання за вологістю), пресування та пакування шишок хмелю без їх руйнування;

20) підготовлений хміль – хміль, що пройшов етап підготовки;

21) порошок хмелю – невидозмінений хмелепродукт у вигляді подрібнених та розмелених шишок хмелю;

22) Реєстр сертифікаційних центрів, що здійснюють видачу сертифікатів на хміль (хмелепродукти) (далі – Реєстр сертифікаційних центрів), – інформаційно-комунікаційна система, призначена для збирання, накопичення, захисту, обліку, відображення, оброблення та надання інформації про юридичних осіб, які мають відповідну акредитацію та уповноважені здійснювати видачу сертифікатів на хміль (хмелепродукти);

23) свіжозібраний хміль – шишки хмелю, відокремлені від стебла та листя рослини хмелю;

24) сертифікат на хміль (хмелепродукти) – виданий сертифікаційним центром документ у паперовій або електронній формі, що підтверджує відповідність хмелю (хмелепродуктів) вимогам законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

25) сертифікаційний центр – підприємство, установа, організація чи їхній відокремлений підрозділ, уповноважені компетентним органом на проведення сертифікації хмелю (хмелепродуктів) та внесені до Реєстру сертифікаційних центрів;

26) сертифікація хмелю (хмелепродуктів) – процедура підтвердження відповідності хмелю (хмелепродуктів) вимогам законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, що здійснюється сертифікаційним центром;

27) хмелепродукт – продукт, отриманий у результаті переробки хмелю, що включає невидозмінені хмелепродукти, видозмінені хмелепродукти та ізомеризовані хмелепродукти;

28) хміль – висушені суцвіття, відомі як шишки жіночої рослини хмелю (*Humulus lupulus*);

29) хміль без насіння – хміль із вмістом насіння, що не перевищує 2 відсотки його ваги;

30) хміль із насінням – хміль із вмістом насіння, що перевищує 2 відсотки його ваги.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Дія цього Закону поширюється на суб'єктів господарювання, які провадять діяльність з вирощування, обробки, переробки, сертифікації, зберігання, реалізації, експорту та імпорту хмелю (хмелепродуктів) з урахуванням положень частини другої цієї статті.

2. Положення цього Закону застосовуються до товарів, віднесених до товарних позицій 1210 10 00, 1210 20 та 1302 13 00 згідно з УКТЗЕД. При цьому положення розділу IV цього Закону (крім статті 16) не поширюються на:

1) хміль, зібраний на земельній ділянці, що перебуває у власності чи користуванні суб'єкта господарювання – виробника пива, що використовується таким виробником пива у природному або переробленому стані.

Положення цього пункту не застосовуються, якщо хміль, зібраний на земельній ділянці, розташований за межами митної території України;

2) хмелепродукти, вироблені за контрактом на замовлення суб'єкта господарювання – виробника пива, за умови що вони використовуються безпосередньо таким виробником пива;

3) хміль та хмелепродукти, розфасовані для продажу фізичним особам для власного використання із зазначенням сорту хмелю (виду хмелепродукту) та ваги упаковки. При цьому вага упаковки не може перевищувати:

5 кілограмів – для шишок хмелю, гранул або порошку хмелю;

1 кілограм – для екстракту хмелю та ізомеризованих хмелепродуктів;

4) ізомеризовані хмелепродукти.

Стаття 3. Законодавство у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. Законодавство у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів складається з Конституції України, цього Закону, законів України "Про насіння і садивний матеріал", "Про охорону прав на сорти рослин", "Про захист рослин", "Про карантин рослин", "Про державну підтримку сільського господарства України", "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності", "Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, ветеринарну медицину та благополуччя тварин", "Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів", "Про технічні регламенти та оцінку відповідності", "Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів", "Про захист прав споживачів", "Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, спиртових дистилятів, біоетанолу, алкогольних напоїв, тютюнових виробів, тютюнової сировини, рідин,

що використовуються в електронних сигаретах, та пального" та нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до них, а також міжнародних договорів України у цій сфері, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж передбачені цим Законом, застосовуються правила міжнародного договору.

2. Відносини, пов'язані з прийняттям, набранням чинності, оскарженням в адміністративному порядку, виконанням, припиненням дії адміністративних актів у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, регулюються Законом України "Про адміністративну процедуру" з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Стаття 4. Основні принципи та напрями державної політики у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. Основними принципами державної політики у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів є:

1) законність – відповідність Конституції та законам України, міжнародним зобов'язанням України;

2) паритетність та рівність – забезпечення рівних можливостей суб'єктів господарювання;

3) відкритість – забезпечення вільного доступу до інформації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

4) координація діяльності – взаємозв'язок та взаємоузгодженість довгострокових стратегій, планів і програм у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

5) об'єктивність – розроблення документів, що визначають державну політику у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, на основі показників, яких можливо досягти та які можливо оцінити;

6) взаємоузгодженість економічних інтересів суб'єктів господарювання, суспільства і держави;

7) додержання вимог екологічної безпеки;

8) необмеження здійснення підприємницької діяльності у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів відповідно до законодавства.

2. Державна політика у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів здійснюється за такими напрямками:

- 1) розвиток конкуренції, підвищення конкурентоспроможності українських виробників хмелю та хмелепродуктів на внутрішньому і зовнішньому ринках;
- 2) сприяння розвитку виробництва хмелю та хмелепродуктів;
- 3) збільшення обсягу експорту хмелю та хмелепродуктів;
- 4) сприяння розвитку внутрішнього ринку хмелю та хмелепродуктів, задоволенню потреб споживачів;
- 5) створення єдиної системи сертифікації хмелю та хмелепродуктів;
- 6) наукове забезпечення виробництва хмелю та хмелепродуктів.

Стаття 5. Державне регулювання у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. Державне регулювання у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів здійснюється шляхом:

- 1) нормативно-правового регулювання;
- 2) державного нагляду (контролю) у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 3) уповноваження сертифікаційних центрів;
- 4) ведення Реєстру сертифікаційних центрів;
- 5) ведення Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 6) встановлення відповідальності за порушення законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

Розділ II. ПОВНОВАЖЕННЯ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ, ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ У СФЕРІ ХМЕЛЯРСТВА ТА ВИРОБНИЦТВА ХМЕЛЕПРОДУКТІВ

Стаття 6. Державне управління у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. Державне управління у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів здійснюють Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну

політику, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах безпечності та окремих показників якості харчових продуктів, карантину та захисту рослин (далі – компетентний орган).

Стаття 7. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. До повноважень Кабінету Міністрів України у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів належить:

- 1) визначення пріоритетних напрямів розвитку у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 2) спрямування та координація діяльності відповідних центральних органів виконавчої влади;
- 3) прийняття нормативно-правових актів у межах повноважень;
- 4) організація міжнародного співробітництва у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 5) здійснення інших повноважень, визначених цим Законом.

Стаття 8. Повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів належить:

- 1) формування та реалізація державної політики у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 2) розроблення та організація виконання державних цільових програм;
- 3) розроблення та прийняття нормативно-правових актів;
- 4) участь у міжнародному співробітництві та виконання зобов'язань, взятих за міжнародними договорами України у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 5) узагальнення практики застосування законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, розроблення пропозицій щодо його вдосконалення та внесення їх у встановленому порядку на розгляд Кабінету Міністрів України;
- 6) затвердження та щорічне оновлення переліку районів вирощування хмелю;

7) розроблення і затвердження методики визначення та аналізу ризиків сертифікаційних центрів;

8) затвердження порядку ведення Реєстру сертифікаційних центрів;

9) ведення Реєстру сертифікаційних центрів;

10) ведення Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

11) затвердження порядку ведення Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

12) затвердження форми заяви та порядку уповноваження (відкликання уповноваження) сертифікаційного центру;

13) затвердження вимог до якості хмелю (хмелепродуктів);

14) затвердження порядку перевірки відповідності хмелю (хмелепродуктів) вимогам до якості;

15) здійснення інших повноважень, передбачених цим Законом.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, щороку, не пізніше 30 червня, публікує на своєму офіційному веб-сайті:

1) затверджений перелік районів вирощування хмелю;

2) перелік сертифікаційних центрів із зазначенням їхніх ідентифікаційних номерів (кодів);

3) зміни щодо назви або адреси компетентного органу, сертифікаційного центру, що відбулися протягом попереднього року (за наявності).

Стаття 9. Повноваження компетентного органу

1. До повноважень компетентного органу належить:

1) здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

2) розгляд справ про порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

3) уповноваження сертифікаційних центрів;

4) проведення перевірок партій сертифікованого хмелю (хмелепродуктів);

5) затвердження переліку технічних засобів, що використовуються для спостереження за процесом переробки хмелю (хмелепродуктів) у частині дотримання законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

6) здійснення інших повноважень, передбачених цим Законом.

Стаття 10. Права та обов'язки сертифікаційних центрів

1. Сертифікаційні центри мають право:

- 1) здійснювати сертифікацію хмелю (хмелепродуктів);
- 2) здійснювати заходи із спостереження за процесом переробки хмелю (хмелепродуктів) для цілей сертифікації безпосередньо або за допомогою технічних засобів, схвалених компетентним органом;
- 3) проводити відбір зразків хмелю (хмелепродуктів) під час здійснення процедури сертифікації для встановлення відповідності вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів);
- 4) отримувати доступ до територій (об'єктів) виробників хмелю, виробників хмелепродуктів для здійснення процедури сертифікації безпосередньо на території такого виробника за його замовленням;
- 5) призначати уповноважених працівників для виконання функцій, визначених законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 6) інші права, визначені законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

2. Сертифікаційні центри зобов'язані:

- 1) проводити сертифікацію хмелю (хмелепродуктів) відповідно до законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів на підставі договору;
- 2) допускати представників компетентного органу до своїх приміщень для проведення перевірки у порядку, встановленому законом;
- 3) надавати представникам компетентного органу документи, необхідні для проведення перевірки, у порядку, встановленому законом;
- 4) дотримуватися інших вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

Стаття 11. Права та обов'язки об'єднань виробників хмелю

1. Виробники хмелю мають право утворювати об'єднання, які повинні відповідати таким вимогам:

- 1) до складу об'єднання входить не менше семи юридичних осіб незалежно від організаційно-правової форми або фізичних осіб – підприємців;
- 2) об'єднання зареєстровано як неприбуткова організація;

3) загальна площа земельних ділянок, на яких виробники хмелю – члени об'єднання вирощують хміль, становить не менше 60 гектарів, крім випадку, передбаченого абзацом шостим цієї частини;

4) у діяльності об'єднання не допускається будь-яка дискримінація виробників хмелю.

У разі якщо всі виробники хмелю, які планують утворити об'єднання, вирощують хміль в одному районі вирощування хмелю, площа якого становить менше 100 гектарів, вимога щодо загальної площі, визначена пунктом 3 цієї частини, зменшується до 30 гектарів.

2. Об'єднання виробників хмелю, що відповідає вимогам частини першої цієї статті, має право:

1) розробляти та вносити на розгляд центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, рекомендації щодо вимог до якості хмелю та хмелепродуктів;

2) реалізувати інші права, встановлені законодавством.

3. Об'єднання виробників хмелю зобов'язані дотримуватися вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

Розділ III. УПОВНОВАЖЕННЯ СЕРТИФІКАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ, ПОРЯДОК ВЕДЕННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ РЕЄСТРУ СЕРТИФІКАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ

Стаття 12. Сертифікаційні центри та їх уповноваження

1. Для виконання визначених цим Законом функцій із сертифікації хмелю (хмелепродуктів) сертифікаційний центр повинен відповідати таким вимогам:

1) є юридичною особою, зареєстрованою згідно із законодавством України;

2) має акредитацію відповідно до стандарту ДСТУ ISO/IEC 17025 або іншого стандарту, яким його замінено, відповідно до вимог Закону України "Про акредитацію органів з оцінки відповідності";

3) має матеріально-технічну базу, необхідну для виконання функцій із сертифікації хмелю (хмелепродуктів), яка відповідає вимогам, встановленим законодавством;

4) може підтвердити відповідний рівень компетентності персоналу, що здійснюватиме сертифікацію хмелю (хмелепродуктів) (досвід роботи та спеціальні знання).

Діяльність сертифікаційного центру на території потужностей (об'єктів) виробника хмелю або виробника хмелепродуктів не забороняється.

2. Вимоги до матеріально-технічної бази та рівня компетентності персоналу сертифікаційних центрів, необхідних для виконання функцій із сертифікації хмелю (хмелепродуктів), визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

3. Підприємство, установа, організація, що претендує на уповноваження, подає до компетентного органу заяву про уповноваження, до якої додається:

- 1) копія атестата про акредитацію;
- 2) копія статуту юридичної особи;
- 3) список працівників та документи, що підтверджують рівень їхньої компетентності у сфері сертифікації хмелю (хмелепродуктів);
- 4) інформація про наявність матеріально-технічної бази, необхідної для виконання функцій із сертифікації хмелю (хмелепродуктів).

4. Підставою для відмови в уповноваженні сертифікаційного центру є:

- 1) невідповідність сертифікаційного центру вимогам, встановленим законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 2) виявлення неповної або недостовірної інформації (крім технічних помилок) у документах, доданих до заяви про уповноваження, якщо сертифікаційний центр не усунув такий недолік у встановлений строк.

5. Компетентний орган приймає рішення про уповноваження або відмову в уповноваженні сертифікаційного центру протягом 30 календарних днів з дня отримання заяви про уповноваження та доданих до неї документів.

Уповноваження сертифікаційного центру набирає чинності з дати його включення до Реєстру сертифікаційних центрів.

6. Уповноваження сертифікаційного центру може бути відкликано у разі:

- 1) подання сертифікаційним центром заяви про відкликання уповноваження;
- 2) внесення до сертифіката на хміль (хмелепродукти) недостовірних відомостей;
- 3) сертифікації хмелю або хмелепродуктів, що не відповідають вимогам законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 4) тимчасового припинення дії або скасування атестата про акредитацію;
- 5) неусунення сертифікаційним центром у встановлений строк виявленої невідповідності вимогам, відповідно до яких його уповноважено, та/або виявлення факту невиконання або неналежного виконання його функцій;
- 6) припинення юридичної особи.

7. Сертифікаційний центр, уповноваження якого відкликано з підстав, передбачених пунктом 2 або 3 частини шостої цієї статті, не може бути повторно уповноважений протягом одного року з дня відкликання уповноваження.

Сертифікаційний центр, уповноваження якого відкликано з підстав повторного вчинення дій, передбачених пунктом 2 або 3 частини шостої цієї статті, не може бути повторно уповноважений протягом трьох років з дня відкликання уповноваження.

8. Сертифікаційний центр має право оскаржити рішення компетентного органу про відмову в уповноваженні, про відкликання уповноваження шляхом подання скарги до компетентного органу. Компетентний орган не пізніше наступного дня після надходження скарги направляє її разом з матеріалами справи до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, розглядає скаргу та приймає рішення відповідно до Закону України "Про адміністративну процедуру" протягом розумного строку, що не може перевищувати 30 днів з дати надходження скарги.

9. Форма заяви та порядок уповноваження (відкликання уповноваження) сертифікаційного центру затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з дотриманням вимог цієї статті та Закону України "Про адміністративну процедуру".

Стаття 13. Ведення та адміністрування Реєстру сертифікаційних центрів

1. Сертифікаційний центр набуває право на здійснення сертифікації хмелю (хмелепродуктів) з моменту включення його до Реєстру сертифікаційних центрів.

2. Включення/виключення сертифікаційних центрів до/з Реєстру сертифікаційних центрів, внесення змін до відомостей, що містяться в такому Реєстрі, здійснюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, за зверненням компетентного органу.

У разі зміни відомостей, що містяться в Реєстрі сертифікаційних центрів, сертифікаційний центр подає до компетентного органу заяву з оновленими відомостями. Компетентний орган після розгляду заяви приймає нове рішення про уповноваження (відмову в уповноваженні) сертифікаційного центру та протягом трьох робочих днів звертається до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, щодо внесення змін до відомостей, що містяться в Реєстрі сертифікаційних центрів.

3. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, включає сертифікаційний центр до Реєстру сертифікаційних центрів протягом п'яти робочих днів з дня звернення компетентного органу, про що повідомляє компетентний орган та відповідний сертифікаційний центр.

4. Компетентний орган у разі прийняття рішення про відкликання уповноваження сертифікаційного центру не пізніше трьох робочих днів з дня прийняття такого рішення звертається до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, про виключення сертифікаційного центру з Реєстру сертифікаційних центрів.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, виключає сертифікаційний центр з Реєстру сертифікаційних центрів протягом п'яти робочих днів з дня звернення компетентного органу.

Сертифікаційний центр не пізніше наступного робочого дня після отримання повідомлення центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, про його виключення з Реєстру сертифікаційних центрів повідомляє про це виробників хмелю (хмелепродуктів), з якими він уклав договір про сертифікацію хмелю (хмелепродуктів).

5. Держателем та адміністратором Реєстру сертифікаційних центрів є центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Включення/виключення сертифікаційних центрів до/з Реєстру сертифікаційних центрів здійснюється безоплатно.

Реєстр сертифікаційних центрів є інформаційно-комунікаційною системою, призначеною для збирання, накопичення, захисту, обліку, відображення, оброблення та надання інформації про юридичних осіб, які мають відповідну акредитацію та уповноважені на здійснення сертифікації хмелю (хмелепродуктів).

Публічними реєстраторами Реєстру сертифікаційних центрів є посадові особи центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Реєстр сертифікаційних центрів ведеться державною мовою та розміщується на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

У Реєстрі сертифікаційних центрів створюється комплексна система захисту інформації з підтвердженою відповідністю згідно із статтею 8 Закону України "Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах".

Оброблення та захист персональних даних у Реєстрі сертифікаційних центрів здійснюються відповідно до Закону України "Про захист персональних даних".

Створення та функціонування Реєстру сертифікаційних центрів, у тому числі програмно-технічних засобів, забезпечуються за рахунок коштів державного бюджету, міжнародної технічної допомоги та з інших джерел, не заборонених законом.

Власником Реєстру сертифікаційних центрів, у тому числі програмно-технічних засобів та виключних майнових прав на програмне забезпечення, є держава в особі держателя Реєстру сертифікаційних центрів.

Ведення Реєстру сертифікаційних центрів здійснюється з використанням програмного забезпечення, що забезпечує сумісність і взаємодію з іншими інформаційними системами та мережами, що становлять інформаційний ресурс держави.

Інформаційна взаємодія Реєстру сертифікаційних центрів з іншими державними електронними інформаційними ресурсами здійснюється через систему електронної взаємодії електронних ресурсів.

Інформування правоволодільця про внесення до Реєстру сертифікаційних центрів інформації про нього (майнові або немайнові права, інші його правові статуси) та про внесення змін до такої інформації здійснюється адміністратором Реєстру сертифікаційних центрів шляхом надсилання повідомлення на адресу електронної пошти протягом трьох робочих днів з дня внесення відповідної інформації.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, забезпечує відкритий цілодобовий і безоплатний доступ до відомостей, що містяться в Реєстрі сертифікаційних центрів, на своєму офіційному веб-сайті.

Відомості, що містяться в Реєстрі сертифікаційних центрів, мають статус офіційної інформації, є достовірними і можуть використовуватися державними органами, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами при здійсненні повноважень, визначених законом, а також фізичними та юридичними особами при вчиненні правочинів.

6. Порядок ведення та адміністрування Реєстру сертифікаційних центрів затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з дотриманням вимог цього Закону.

7. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, щороку інформує Європейську Комісію про перелік сертифікаційних центрів із зазначенням їхніх ідентифікаційних номерів (кодів).

Розділ IV. СЕРТИФІКАЦІЯ ХМЕЛЮ (ХМЕЛЕПРОДУКТІВ)

Стаття 14. Загальні вимоги до сертифікації хмелю (хмелепродуктів)

1. Реалізація непідготовленого або підготовленого хмелю (хмелепродуктів) на території України здійснюється виключно за умови відповідності вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів), що підтверджується сертифікатом на хміль (хмелепродукти) або атестатом еквівалентності.

2. Сертифікація непідготовленого або підготовленого хмелю проводиться не пізніше 31 березня року, наступного за роком збирання врожаю, але до операції з його продажу чи переробки.

3. Переробці підлягає хміль, попередньо сертифікований або на який видано атестат еквівалентності, крім особливостей, визначених пунктами 1 і 2 частини другої статті 2 цього Закону.

4. Сертифікація хмелю (хмелепродуктів) здійснюється сертифікаційним центром, включеним до Реєстру сертифікаційних центрів, за вибором виробника хмелю (виробника хмелепродуктів).

5. Сертифікація хмелю (хмелепродуктів) включає перевірку партії на відповідність вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів), видачу сертифіката на хміль (хмелепродукти) щодо такої партії, нагляд за опечатуванням та маркуванням упаковок хмелю (хмелепродуктів), а також у випадках, визначених цим Законом, – опломбування упаковок хмелепродуктів.

Сертифікація хмелю здійснюється в місці його вирощування або в сертифікаційному центрі.

Сертифікація хмелепродуктів здійснюється виключно у сертифікаційному центрі з урахуванням особливостей, передбачених законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

6. Сертифікат на непідготовлений або підготовлений хміль видається у разі, якщо шишки хмелю перевірені щодо відповідності вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів), встановленим центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, за такими критеріями:

- 1) вологість;
- 2) розмір шишок хмелю;
- 3) вміст фрагментів листя та стебла;
- 4) вміст відходів хмелю;
- 5) вміст насіння (у разі сертифікації хмелю без насіння).

7. Сертифікат на хмелепродукт видається за умови, що хмелепродукт повністю отримано із сертифікованого хмелю, який відповідає вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів) та вироблений з дотриманням вимог до підготовки, переробки, змішування та маркування хмелю (хмелепродуктів), затверджених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

8. Вимоги до якості хмелю (хмелепродуктів) затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з дотриманням вимог цього Закону.

Стаття 15. Особливості відбору зразків для сертифікації

1. Зразки для проведення сертифікації на відповідність вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів) відбираються з кожної партії хмелю (хмелепродуктів), щонайменше з однієї упаковки з кожних десяти, але не менше ніж з двох упаковок у партії.

2. Порядок відбору зразків хмелю (хмелепродуктів) та методи проведення досліджень (випробувань) для встановлення відповідності вимогам до якості хмелю (хмелепродуктів) визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з дотриманням вимог цієї статті.

Стаття 16. Документи, обов'язкові для виробників хмелю (хмелепродуктів) та виробників пива

1. Кожна партія непідготовленого хмелю, надана для сертифікації, повинна супроводжуватися декларацією про врожай, що складається у письмовій формі та підписується виробником хмелю. У декларації про врожай зазначається така інформація:

1) назва (найменування), код згідно з ЄДРПОУ, адреса та контактні дані виробника хмелю;

2) рік збирання врожаю;

3) сорт хмелю;

4) район вирощування хмелю;

5) місце розташування земельної ділянки, на якій вирощено хміль, із зазначенням її кадастрового номера;

6) кількість упаковок, вага нетто та/або брутто партії.

2. Декларація про врожай супроводжує партію хмелю протягом усіх операційних циклів (включаючи переробку або змішування) до видачі сертифіката на хміль (хмелепродукти).

3. Виробник хмелепродуктів зобов'язаний надавати сертифікаційному центру всю інформацію, пов'язану з технічним планом (схемою) його потужностей з переробки хмелю.

4. Виробник хмелепродуктів окремо веде облік хмелю, що надійшов на переробку, та переробленого хмелепродукту.

5. Суб'єкт господарювання – виробник пива, який зібрав хміль на земельній ділянці, що належить йому на праві власності чи користування, відповідно до пункту 1 частини другої статті 2 цього Закону, не пізніше 15 листопада подає до компетентного органу інформацію про:

- 1) посівну площу;
- 2) вирощені сорти хмелю;
- 3) обсяг зібраного врожаю;
- 4) район вирощування хмелю;

5) місце розташування земельної ділянки, на якій вирощено хміль, із зазначенням її кадастрового номера.

6. Суб'єкт господарювання – виробник пива, який замовив виробництво хмелепродуктів за контрактом відповідно до пункту 2 частини другої статті 2 цього Закону, зобов'язаний до початку переробки надати виробнику хмелепродуктів документ про переробку, що містить таку інформацію:

- 1) реквізити контракту;
- 2) назва (найменування), код згідно з ЄДРПОУ, адреса та контактні дані виробника пива;
- 3) назва (найменування), код згідно з ЄДРПОУ, адреса та контактні дані виробника хмелепродукту;
- 4) номер сертифіката на хміль (хмелепродукт) або атестата еквівалентності щодо хмелю (хмелепродуктів), який підлягає переробці.

Після завершення переробки виробник хмелепродуктів вносить до документа про переробку опис переробленого продукту та інформацію про його вагу.

7. Після внесення до документа про переробку інформації, визначеної частиною шостою цієї статті, виробник хмелепродуктів присвоює такому документу номер та протягом трьох днів після завершення переробки надсилає його до компетентного органу.

8. Порядок ведення обліку та форма документів, визначених цією статтею, затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з дотриманням вимог цієї статті.

Стаття 17. Сертифікат на хміль (хмелепродукти)

1. Сертифікат на хміль містить такі відомості:

- 1) опис продукту;
- 2) номер сертифіката;
- 3) вага нетто та/або брутто партії;
- 4) район вирощування хмелю;
- 5) місце розташування земельної ділянки, на якій вирощено хміль, із зазначенням її кадастрового номера;
- 6) рік збирання врожаю;
- 7) сорт (сорт) хмелю;
- 8) зазначення "хміль з насінням" або "хміль без насіння", "підготовлений хміль" або "непідготовлений хміль";
- 9) про вміст альфа-кислот;
- 10) засвідчення органу сертифікації, що це сертифікований продукт.

2. Сертифікат на хмелепродукти, крім відомостей, зазначених у частині першій цієї статті, містить такі відомості:

- 1) вид хмелепродукту;
- 2) місце переробки;
- 3) дата переробки;
- 4) номер сертифіката (сертифікатів) використаного хмелю;
- 5) про вміст альфа-кислот у хмелепродукті та хмелі, з якого вироблено хмелепродукт.

3. Номер сертифіката складається з цифр, що позначають:

- 1) ідентифікаційний номер (код) сертифікаційного центру;
- 2) позначення коду країни "UA";
- 3) рік збирання врожаю;
- 4) ідентифікаційний номер партії. Уся партія товару маркується одним номером.

4. Якщо після отримання виробником хмелю сертифіката на хміль (хмелепродукти) здійснюється зміна упаковки хмелю (хмелепродуктів) із подальшою переробкою хмелю (хмелепродуктів) або без неї, такий хміль (хмелепродукти) підлягає повторній процедурі сертифікації згідно з цим Законом, крім випадків, передбачених частиною п'ятою цієї статті.

5. У разі якщо зміна упаковки хмелю (хмелепродуктів) здійснюється без будь-якої переробки хмелю (хмелепродуктів) та під спостереженням уповноваженого працівника сертифікаційного центру, процедура повторної сертифікації замінюється такими діями:

1) маркування нової упаковки;

2) запис в оригінальному сертифікаті на хміль (хмелепродукти) про нове маркування.

6. Підтвердженням проходження сертифікації хмелю (хмелепродуктів) є маркування на упаковці хмелю (хмелепродуктів) та виданий сертифікат, що супроводжує хміль (хмелепродукти).

7. У разі використання хмелю з дослідних сортів, які перебувають у процесі розроблення та виробляються науково-дослідним інститутом або виробником хмелю від імені такого інституту, інформація, що міститься у сертифікаті на хміль (хмелепродукти), та маркування на упаковці відповідно до цього Закону замінюються назвою або номером, що ідентифікує відповідний новий сорт.

8. Вимоги до сертифіката на хміль (хмелепродукти), порядок його видачі та форма затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з урахуванням вимог цієї статті.

Стаття 18. Маркування хмелю (хмелепродуктів)

1. Маркування хмелю (хмелепродуктів) здійснюється під спостереженням уповноваженого працівника сертифікаційного центру після опечатування упаковки, в якій продукт буде розміщений на ринку.

2. Маркування наноситься на упаковку залежно від типу:

1) для непідготовленого хмелю або підготовленого хмелю у м'якій упаковці – шляхом друкування на упаковці або на етикетці (стікері);

2) для хмелепродуктів у пакетах – шляхом друкування на пакеті або на етикетці (стікері);

3) для хмелепродуктів у контейнерах – шляхом друкування на контейнері або на етикетці (стікері) чи шляхом тиснення (відбивання) на контейнері;

4) для герметичних упаковок, що містять партію пакетів або контейнерів з хмелепродуктами, – шляхом друкування на герметичній упаковці або на

етикетці (стікері), а також шляхом друкування на кожному пакеті чи контейнері з хмелепродуктами в герметичній упаковці або на її клейкій пломбі.

3. Кожна упаковка хмелю (хмелепродуктів) повинна містити таку інформацію державною мовою:

- 1) для хмелю – "підготовлений хміль" або "непідготовлений хміль";
- 2) для хмелепродуктів – вид хмелепродукту;
- 3) сорт (сорт) хмелю (для дослідних сортів – назва або номер, що його ідентифікує);
- 4) рік збирання врожаю;
- 5) номер сертифіката на хміль (хмелепродукти).

Для маркування хмелю (хмелепродуктів), визначеного пунктами 1–3 частини другої статті 2 цього Закону, можуть встановлюватися додаткові особливості.

4. Маркування наноситься розбірливими незмивними літерами однакового розміру на зовнішній стороні упаковки.

Стаття 19. Поділ сертифікованої партії хмелю (хмелепродуктів)

1. У разі поділу сертифікованої партії хмелю (хмелепродуктів) така частина партії супроводжується рахунком-фактурою або іншим комерційним документом, складеним постачальником, із зазначенням номера сертифіката на хміль (хмелепродукти) такої партії до поділу, а в разі ввезення (пересилання) хмелю (хмелепродуктів) на митну територію України – сертифіката на хміль (хмелепродукти) чи атестата еквівалентності, виданого іноземним органом сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

Документи, передбачені абзацом першим цієї частини, повинні містити таку інформацію:

- 1) для шишок хмелю:

опис товару;

маса брутто;

місце вирощування;

рік збирання врожаю;

сорт хмелю;

країна походження;

відомості про маркування, номери, кількість та вид упаковки, опис продукції, асортимент, зазначені в сертифікаті на хміль (хмелепродукти) чи атестаті еквівалентності;

2) для хмелепродуктів, крім відомостей, передбачених пунктом 1 цієї частини, також зазначаються місце та дата переробки.

Розділ V. ПІДГОТОВКА, ПЕРЕРОБКА ТА ЗМІШУВАННЯ ХМЕЛЮ (ХМЕЛЕПРОДУКТІВ)

Стаття 20. Підготовка хмелю в закритому операційному циклі

1. Підготовлений хміль, вироблений із хмелю, що пройшов процедуру сертифікації як непідготовлений, не може бути сертифікований, якщо підготовка не здійснювалася в закритому операційному циклі.

2. Партії непідготовленого хмелю до його підготовки присвоюється ідентифікаційний номер, який зазначається у сертифікаті на підготовлений хміль.

Стаття 21. Переробка хмелю (хмелепродуктів) у закритому операційному циклі

1. Переробка сертифікованого хмелю (хмелепродуктів) здійснюється в закритому операційному циклі.

2. Уповноважені працівники сертифікаційного центру повинні бути присутні протягом усього процесу переробки хмелю, здійснювати спостереження безпосередньо або дистанційно за допомогою технічних засобів, схвалених компетентним органом, за процесом переробки хмелю (хмелепродуктів) на кожному етапі, від відкриття закритої упаковки хмелю (хмелепродуктів), що підлягає переробці, до завершення пакування, пломбування та маркування отриманих хмелепродуктів.

3. Перед початком переробки нової партії хмелю на обладнанні з переробки уповноважені працівники сертифікаційного центру повинні переконатися, що обладнання унеможливорює змішування компонентів двох різних партій хмелю (хмелепродуктів).

4. Якщо значна кількість хмелю (хмелепродуктів) залишається в частинах обладнання під час переробки хмелю (хмелепродуктів) іншої партії, зокрема в контейнерах для змішування або консервування, такі частини мають бути від'єднані (повторно під'єднані) від/до обладнання з переробки у відповідний технічний спосіб під спостереженням уповноважених працівників сертифікаційного центру.

5. Технологічні лінії для виробництва концентрованого порошку хмелю і неконцентрованого порошку хмелю мають бути відокремлені.

6. Якщо під час виробництва екстракту хмелю з використанням двоокису вуглецю виробництво в закритому операційному циклі необхідно зупинити з технічних причин, уповноважений працівник сертифікаційного центру забезпечує опломбування упаковки, що містить проміжний продукт. У разі поновлення виробництва пломбу може зняти виключно уповноважений працівник сертифікаційного центру.

Стаття 22. Змішування хмелю (хмелепродуктів)

1. Змішування партій хмелю (хмелепродуктів), на які видано сертифікат на хміль (хмелепродукти), допускається виключно під спостереженням уповноважених працівників у сертифікаційному центрі.

2. Дозволяється змішувати:

1) сертифікований хміль одного сорту з одного врожаю, який походить з одного району вирощування хмелю, що не вимагає повторної сертифікації після змішування;

2) сертифікований хміль різних сортів з одного врожаю, який походить з різних районів вирощування хмелю, за умови що таке змішування здійснюється для подальшого виробництва хмелепродуктів;

3) сертифіковані хмелепродукти, вироблені із сертифікованого хмелю різних сортів з одного врожаю, який походить з різних районів вирощування хмелю, за умови що таке змішування здійснюється для подальшого виробництва хмелепродуктів.

3. У сертифікаті, що супроводжує хмелепродукт, вироблений після змішування хмелю (хмелепродуктів) відповідно до пунктів 2 і 3 частини другої цієї статті, додатково зазначаються:

1) використані сорти, райони вирощування хмелю та рік збирання врожаю;

2) відсоткова (масова) частка кожного сорту хмелю в суміші;

3) номери сертифікатів, виданих на використаний хміль або хмелепродукти.

4. Порядок підготовки, переробки та змішування хмелю (хмелепродуктів) затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, з дотриманням вимог цього Закону.

Розділ VI. ОСОБЛИВОСТІ ВВЕЗЕННЯ (ПЕРЕСИЛАННЯ) ХМЕЛЮ (ХМЕЛЕПРОДУКТІВ) НА МИТНУ ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

Стаття 23. Вимоги до ввезення (пересилання) хмелю (хмелепродуктів) на митну територію України

1. Ввезення (пересилання) на митну територію України хмелю та хмелепродуктів, що не відповідають вимогам, встановленим законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, забороняється.

2. Хміль та хмелепродукти, що ввозяться на митну територію України, мають супроводжуватися сертифікатом на хміль (хмелепродукти) або атестатом еквівалентності, виданим іноземним органом сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, внесеним до Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

3. Сертифікат на хміль (хмелепродукти), виданий відповідно до вимог частини другої цієї статті, має містити щонайменше інформацію, визначену статтею 17 цього Закону.

4. Атестат еквівалентності, виданий іноземним органом сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, включеним до Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, має містити щонайменше таку інформацію:

- 1) повна назва та адреса вантажовідправника;
- 2) повна назва та адреса вантажоодержувача;
- 3) номер атестата еквівалентності;
- 4) країна походження хмелю (хмелепродуктів);
- 5) місце вирощування хмелю;
- 6) рік збирання врожаю;
- 7) дата переробки (для хмелепродуктів);
- 8) місце переробки (для хмелепродуктів);
- 9) місце та дата видачі атестата еквівалентності.

5. На зовнішню сторону кожної упаковки, на яку видано атестат еквівалентності, наносяться розбірливими незмивними літерами однакового розміру щонайменше такі відомості:

- 1) опис хмелю (хмелепродукту);
- 2) сорт (сорти) хмелю;
- 3) країна походження хмелю (хмелепродуктів);

4) маркування, номер, кількість та вид упаковки, опис продукції, асортимент, зазначені в атестаті еквівалентності.

Відомості, передбачені цією частиною, можуть дублюватися іншими мовами.

6. Сертифікат на хміль (хмелепродукти) або атестат еквівалентності, виданий відповідно до законодавства іноземної держави, видається на кожну партію хмелю (хмелепродуктів).

7. Ввезення (пересилання) на митну територію України хмелепродуктів у вигляді порошку хмелю, порошку шишок з підвищеним вмістом лупуліну, екстракту хмелю та змішаних хмелепродуктів здійснюється виключно за умови, що вміст альфа-кислот у хмелепродуктах не нижчий, ніж у хмелі, з якого їх вироблено, що підтверджено сертифікатом на хмелепродукти або атестатом еквівалентності.

Стаття 24. Перелік іноземних органів сертифікації

1. Сертифікат на хміль (хмелепродукти) або атестат еквівалентності, виданий відповідно до законодавства іноземної держави, визнається в Україні з метою імпорту та обігу хмелю (хмелепродуктів), якщо він виданий іноземним органом сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, внесеним до Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів.

2. Внесення іноземного органу сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів до Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику, на підставі:

1) підтвердження включення іноземного органу сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів до переліків уповноважених органів із сертифікації згідно із законодавством Європейського Союзу;

2) повідомлення компетентного органу іноземної держави, що здійснює контроль (уповноваження) за таким іноземним органом сертифікації, про включення іноземного органу сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів до переліків уповноважених органів із сертифікації згідно із законодавством іноземної держави.

3. Порядок ведення Переліку іноземних органів сертифікації у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну аграрну політику.

Розділ VII. ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ У СФЕРІ ХМЕЛЯРСТВА ТА ВИРОБНИЦТВА ХМЕЛЕПРОДУКТІВ

Стаття 25. Державний контроль виробництва хмелю (хмелепродуктів)

1. Державний нагляд (контроль) у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів за діяльністю сертифікаційних центрів здійснюється компетентним органом відповідно до Закону України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності".

2. Державний контроль у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів здійснюється відповідно до Закону України "Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, ветеринарну медицину та благополуччя тварин" шляхом проведення:

1) перевірки наявності сертифіката на хміль (хмелепродукти) або атестата еквівалентності на хміль (хмелепродукти), що реалізується або перебуває в обігу;

2) перевірки виробників хмелю (хмелепродуктів);

3) перевірки додержання вимог статті 16 цього Закону суб'єктами господарювання, які використовують хміль (хмелепродукти), визначеними пунктами 1 і 2 частини другої статті 2 цього Закону.

Розділ VIII. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ВИМОГ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ ХМЕЛЯРСТВА ТА ВИРОБНИЦТВА ХМЕЛЕПРОДУКТІВ

Стаття 26. Відповідальність за порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. Особи, винні в порушенні вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, несуть відповідальність згідно із законом.

2. Суб'єкти господарювання – виробники хмелю (хмелепродуктів) несуть відповідальність за такі порушення:

1) порушення вимог щодо підготовки, змішування, маркування, переробки хмелю (хмелепродуктів) або сертифікації, встановлених законодавством у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, –

тягне за собою накладення штрафу від п'яти до восьми розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року;

2) невиконання законних вимог посадової особи компетентного органу, його територіального органу щодо усунення порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів –

тягне за собою накладення штрафу від п'яти до восьми розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року;

3) реалізація партії хмелю (хмелепродуктів) без сертифіката на хміль (хмелепродукти) або атестата еквівалентності –

тягне за собою накладення штрафу від п'яти до восьми розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року;

4) вирощування хмелю на земельних ділянках, розташованих за межами адміністративно-територіальних одиниць (районів), включених до переліку районів вирощування хмелю, з подальшою сертифікацією –

тягне за собою накладення штрафу від п'яти до восьми розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

3. Повторне протягом року вчинення порушення, передбаченого пунктами 1–3 частини другої цієї статті, за яке на суб'єкта господарювання (виробника хмелю (хмелепродуктів) було накладено штраф, –

тягне за собою накладення штрафу від восьми до десяти розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

4. Неподання документів, передбачених статтею 16 цього Закону, –

тягне за собою накладення штрафу на суб'єктів господарювання у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів від восьми до десяти розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

5. Сертифікаційні центри несуть відповідальність за такі порушення:

1) порушення вимог щодо сертифікації хмелю (хмелепродуктів), що мало наслідком неправомірну видачу сертифіката на хміль (хмелепродукти), –

тягне за собою накладення штрафу від десяти до п'ятнадцяти розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року;

2) невиконання законних вимог посадової особи компетентного органу, його територіального органу щодо усунення порушень вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів –

тягне за собою накладення штрафу від десяти до п'ятнадцяти розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

6. Повторне протягом року вчинення порушення, передбаченого частиною п'ятою цієї статті, за яке на сертифікаційний центр було накладено штраф, –

тягне за собою накладення штрафу від двадцяти п'яти до тридцяти розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Стаття 27. Провадження у справах про порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів

1. Провадження у справах про порушення законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів суб'єктами господарювання (юридичними особами та фізичними особами – підприємцями) та сертифікаційними центрами здійснюється відповідно до Закону України "Про адміністративну процедуру" з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

2. Справи про порушення законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів розглядаються компетентним органом або його територіальними органами. Від імені зазначених у цій частині органів розглядати справи мають право керівник або заступники керівника.

3. Штраф за порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів може бути накладено протягом двох місяців з дня виявлення порушення, але не пізніше одного року з дня його вчинення.

4. Підставою для розгляду справи про порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів є протокол, складений за результатами здійснення державного нагляду (контролю) уповноваженими на те посадовими особами органів, визначених частиною другою цієї статті.

5. У протоколі зазначаються:

- 1) дата і місце його складення;
- 2) посада, прізвище, власне ім'я, по батькові (за наявності) посадової особи, яка склала протокол;
- 3) відомості про особу, стосовно якої складено протокол (найменування та місцезнаходження юридичної особи або прізвище, власне ім'я, по батькові (за наявності) та місце проживання фізичної особи – підприємця, контактні дані);
- 4) місце, час і суть вчиненого порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;
- 5) посилання на положення нормативно-правового акта (із зазначенням відповідної статті, частини, пункту чи абзацу), що було порушено особою, стосовно якої складено протокол;

6) посилення на акт державного нагляду (контролю) та інші докази, що підтверджують вчинення порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів особою, стосовно якої складено протокол;

7) прізвище, власне ім'я, по батькові (за наявності) та місце проживання, контактні дані свідків або потерпілих та їхні пояснення (за наявності);

8) пояснення особи, стосовно якої складено протокол, або її представника чи запис про відмову від надання пояснення;

9) інші відомості, що сприяють всебічному та об'єктивному розгляду і вирішенню справи (за наявності).

6. Форма протоколу затверджується компетентним органом.

7. Особа, стосовно якої складено протокол, або її представник має право викласти у протоколі або на окремому аркуші, що додається до протоколу, своє пояснення щодо змісту протоколу, засвідчивши його особистим підписом.

У разі відмови особи, стосовно якої складено протокол, або її представника від надання пояснення у протоколі робиться відповідний запис. Викладені у протоколі або на окремому аркуші, що додається до протоколу, пояснення свідків або осіб, яким правопорушенням у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів заподіяно шкоду, засвідчуються їхніми підписами.

8. Протокол складається у двох примірниках та підписується посадовою особою, яка його склала. Один примірник протоколу вручається з проставленням особистого підпису особі, стосовно якої складено протокол, або її представнику, другий примірник зберігається у компетентному органі або його територіальному органі.

У разі відмови особи, стосовно якої складено протокол, або її представника від отримання примірника протоколу в ньому робиться відповідний запис і не пізніше наступного робочого дня після складення протокол надсилається такій особі реєстрованим поштовим відправленням.

У разі ненадання особою, стосовно якої складено протокол, інформації про її місцезнаходження (місце проживання) протокол надсилається на адресу, зазначену в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань, і вважається врученим незалежно від факту його отримання такою особою.

9. Справа про порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів розглядається протягом 15 робочих днів з дня отримання відповідною посадовою особою протоколу та інших матеріалів справи. За письмовим клопотанням особи, стосовно якої складено протокол, розгляд справи відкладається, але не більш як на 10 робочих днів, для подання додаткових матеріалів або з інших поважних причин.

10. Час і місце розгляду справи повідомляються особі, стосовно якої складено протокол, не пізніше ніж за п'ять робочих днів до дня розгляду справи.

Повідомлення про час і місце розгляду справи вручається особі, стосовно якої складено протокол, або її представнику з проставленням їхніх особистих підписів або надсилається реєстрованим поштовим відправленням.

Повідомлення про час і місце розгляду справи, надіслане реєстрованим поштовим відправленням на адресу особи, стосовно якої складено протокол, зазначену в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань, вважається врученим незалежно від факту його отримання такою особою.

11. Справа може розглядатися за відсутності особи, стосовно якої складено протокол, якщо є відомості про її належне повідомлення про час і місце розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи.

12. Особа, стосовно якої складено протокол, має право ознайомлюватися з матеріалами справи, надавати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання, користуватися правовою допомогою адвоката або іншого фахівця у сфері права, оскаржувати постанову у справі.

13. Справа не може бути розпочата, а розпочата справа підлягає закриттю у разі:

1) відсутності події або складу порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

2) втрати чинності положенням цього Закону, яким встановлено відповідальність за порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів;

3) закінчення визначеного цією статтею строку, протягом якого може бути накладено штраф;

4) наявності за тим самим фактом порушення вимог законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів постанови про накладення штрафу або некасованої постанови про закриття справи, винесеної стосовно тієї самої особи;

5) ліквідації юридичної особи, щодо якої складено протокол;

6) смерті фізичної особи – підприємця, стосовно якої складено протокол.

14. За результатами розгляду справи уповноважені на те посадові особи виносять одну з таких постанов:

1) про накладення штрафу;

2) про закриття справи.

15. Постанова у справі має містити:

1) прізвище, власне ім'я, по батькові (за наявності) посадової особи, яка винесла постанову;

2) дату і місце розгляду справи;

3) відомості про особу, стосовно якої винесено постанову, а також про потерпілого (за наявності);

4) опис обставин, встановлених під час розгляду справи, та доказів, що їх підтверджують;

5) посилання на положення законодавства у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів, які були порушені, або зазначення підстави для закриття справи;

6) посилання на положення цього Закону, що передбачають відповідальність за вчинене порушення;

7) рішення, прийняте у справі. Постанова у справі має відповідати вимогам до виконавчого документа, визначеним Законом України "Про виконавче провадження".

16. Постанова у справі вручається особі, стосовно якої її винесено, або її представнику з проставленням їхніх особистих підписів або надсилається реєстрованим поштовим відправленням протягом трьох робочих днів з дня її винесення.

17. Особа, якій правопорушенням у сфері хмелярства та виробництва хмелепродуктів заподіяно шкоду або стосовно якої винесено постанову у справі, має право оскаржити її в адміністративному (досудовому) порядку протягом одного місяця з дня її винесення або до суду в порядку, визначеному законом. За відповідною заявою скаржника орган (посадова особа), уповноважений на розгляд скарги, поновлює цей строк у разі визнання причин його пропущення поважними. Скарга на постанову у справі, подана в адміністративному (досудовому) порядку, залишається без розгляду у разі оскарження такої постанови до суду.

18. Якщо останній день строку подання скарги на постанову у справі в адміністративному (досудовому) порядку припадає на вихідний, святковий або неробочий день, останнім днем строку вважається робочий день, наступний за вихідним, святковим або неробочим днем.

19. Оскарження постанови у справі в адміністративному (досудовому) порядку здійснюється шляхом подання скарги до компетентного органу через територіальний орган компетентного органу, який виніс відповідну постанову. Скарга, що надійшла до територіального органу, протягом трьох робочих днів передається (надсилається) разом із справою до компетентного органу та розглядається керівником або заступником керівника компетентного органу протягом 10 робочих днів з дня її отримання.

20. За результатами розгляду скарги на постанову у справі в адміністративному (досудовому) порядку може бути прийнято одне з таких рішень:

- 1) про залишення постанови без змін, а скарги – без задоволення;
- 2) про скасування постанови і закриття справи;

3) про скасування постанови та прийняття нової постанови.

21. Постанова у справі, яку не було оскаржено у встановлений законом строк, набирає законної сили після закінчення строку на її оскарження.

Постанова у справі, оскаржена в адміністративному (досудовому) порядку, набирає законної сили після закінчення одного місяця з дня прийняття рішення, передбаченого пунктами 1 і 2 частини двадцятої цієї статті, а рішення, передбаченого пунктом 3 частини двадцятої цієї статті, – з моменту його проголошення. Постанова у справі, оскаржена до суду, набирає законної сили з дня набрання законної сили відповідним судовим рішенням.

22. Штраф підлягає сплаті протягом 15 днів з дня набрання законної сили постановою про накладення штрафу.

Сплата штрафу не звільняє особу, стосовно якої винесено постанову у справі, від обов'язку усунення допущеного порушення, а також від обов'язку відшкодування пов'язаної з ним шкоди (завданих збитків).

23. Якщо штраф не сплачено у строк, встановлений частиною двадцять другою цієї статті, примусове виконання постанови про накладення штрафу здійснюється в порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження". Суми штрафів зараховуються до державного бюджету.

Розділ IX. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через два роки з дня його опублікування, крім пунктів 2 і 3 цього розділу, які набирають чинності з дня, наступного за днем опублікування цього Закону.

2. Внести зміни до таких законів України:

1) у Законі України "Про охорону прав на сорти рослин" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 23, ст. 163 із наступними змінами):

статтю 1 доповнити з урахуванням алфавітного порядку терміном такого змісту:

"опис сорту – відомості про сорт, отримані за результатами проведення кваліфікаційної експертизи на території України або отримані від компетентного органу договірної сторони Конвенції, які підлягають опублікуванню в офіційному виданні на підставі рішення про державну реєстрацію сорту та/або державну реєстрацію прав на сорт";

перше речення частини третьої статті 12 викласти в такій редакції:

"3. Державна реєстрація сортів, зареєстрованих у державах – членах Європейського Союзу та/або у Сполучених Штатах Америки (далі – сорти, зареєстровані в ЄС та/або США), на вимогу заявника здійснюється без

проведення кваліфікаційної експертизи, за умови надання офіційного зразка у випадках, передбачених цим Законом";

частину першу статті 19¹ доповнити реченням такого змісту: "Така заявка не може містити відомості більше ніж про одного підтримувача сорту";

пункт "а" частини п'ятої статті 20 після абзацу дев'ятого доповнити трьома новими абзацами такого змісту:

"відомості про підтримувача сорту (якщо він відмінний від заявника):

для фізичної особи – ім'я та місце проживання;

для юридичної особи – найменування та місцезнаходження, код Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України (за наявності)".

У зв'язку з цим абзаци десятий – чотирнадцятий вважати відповідно абзацами тринадцятим – сімнадцятим;

у статті 27:

перше речення частини п'ятої після слів "експертний висновок" доповнити словами "який включає опис сорту";

доповнити частиною восьмою такого змісту:

"8. У разі проведення кваліфікаційної експертизи сорту, щодо якого прийнято рішення про державну реєстрацію сорту на підставі частини третьої статті 12 цього Закону, та встановлення відповідності сорту вимогам цього Закону описом сорту вважається опис, отриманий за результатами проведення кваліфікаційної експертизи сорту відповідно до частини п'ятої цієї статті. У такому разі Компетентний орган за власною ініціативою вносить відповідні зміни щодо опису сорту до Реєстру сортів";

абзаци перший і четвертий частини першої статті 33 викласти в такій редакції:

"1. У разі відповідності заявленого сорту вимогам цього Закону, за умови наявності висновку про ухвалену назву сорту, сплати відповідного збору та/або державного мита та наявності офіційного зразка у випадках, передбачених цим Законом, Компетентний орган";

"У разі відповідності заявленого сорту вимогам цього Закону, але відсутності висновку про ухвалену назву сорту та/або сплати відповідного збору та/або державного мита, та/або офіційного зразка у випадках, передбачених цим Законом, Компетентний орган приймає рішення про державну реєстрацію сорту та/або державну реєстрацію прав на сорт у 15-денний строк з дня ухвалення назви сорту відповідно до статті 13 цього Закону та/або сплати відповідного збору та/або державного мита, та/або отримання офіційного зразка";

у пункті "б" частини третьої статті 50 слова "однорідності чи стабільності" замінити словом "збереженості";

частину третю статті 50¹ доповнити пунктом "г" такого змісту:

"г) у разі ненадання власником майнового права на поширення сорту або підтримувачем сорту своєчасно на вимогу Компетентного органу або експертного закладу зразків сорту, необхідних для перевірки збереженості сорту";

2) у пункті 1⁵ розділу IX "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про карантин рослин" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 19–20, ст. 167 із наступними змінами):

в абзаці першому після слів "при видачі фітосанітарного сертифіката" доповнити словами "та/або фітосанітарного сертифіката на реекспорт (далі для цілей цього пункту – фітосанітарного сертифіката)", а слова "для цілей експорту" виключити;

в абзаці шостому слова і цифру "для цілей експорту особа у графі 9 Заяви/Application на оформлення фітосанітарного сертифіката, фітосанітарного сертифіката на реекспорт, карантинного сертифіката/for issuance of a phytosanitary certificate, re-export phytosanitary certificate, quarantine certificate (далі – Заява) зазначає вид об'єкта (об'єктів) регулювання" замінити словами і цифрами "особа у заяві, передбаченій частиною четвертою статті 46 цього Закону (далі – Заява), додатково зазначає";

3) частину четверту статті 2 Закону України "Про технічні регламенти та оцінку відповідності" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 14, ст. 96 із наступними змінами) доповнити абзацом десятим такого змісту:

"сертифікацію хмелю та хмелепродуктів";

4) у Законі України "Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров'я та благополуччя тварин" (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 31, ст. 343 із наступними змінами):

частину першу статті 2 після слів "Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами" доповнити словами "Про хміль та хмелепродукти";

частину першу статті 6 доповнити пунктом 16 такого змісту:

"16) порядок видачі міжнародних сертифікатів та інших документів, які вимагаються законодавством країни призначення для вантажів з кормами, що вивозяться (пересилаються) за межі митної території України";

5) в абзаці першому пункту 1 розділу XV "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про ветеринарну медицину" (Відомості Верховної Ради України, 2023 р., № 8–9, ст. 24; із змінами, внесеними законами України від 12 травня 2022 року № 2246–ІХ, від 17 грудня 2024 року № 4147–ІХ) слова і цифри "з 1 вересня 2025 року" замінити словами і цифрами "з 1 березня 2026 року";

6) частину другу статті 11 Закону України "Про державне регулювання виробництва і обігу спирту етилового, спиртових дистилятів, біоетанолу, алкогольних напоїв, тютюнових виробів, тютюнової сировини, рідин, що використовуються в електронних сигаретах, та пального" (Відомості Верховної Ради України, 2024 р., №№ 42–45, ст. 259) доповнити словами "Закону України "Про хміль та хмелепродукти";

7) статтю 8 Закону України "Про виноград, вино та продукти виноградарства" (Відомості Верховної Ради України, 2025 р., № 5, ст. 9) викласти в такій редакції:

"Стаття 8. Зони виноградарства

1. Виноградарство здійснюється на всій території України, яка поділяється на зони виноградарства відповідно до кліматичної класифікації зон виноградарства Європейського Союзу.

2. Зони виноградарства повинні відповідати зонам виноградарства А, В і С Європейського Союзу та визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної аграрної політики, державної політики у сфері сільського господарства та з питань продовольчої безпеки держави".

3. Кабінету Міністрів України протягом двох років з дня, наступного за днем опублікування цього Закону:

1) забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Закону;

2) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

3) забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Президент України

м. Київ
27 березня 2025 року
№ 4341–IX



В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ